

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbara Driessen

Ontmoetingen in Orvelte

April doet wat hij wil. Dat hebben we gemerkt.

En de vogelkastjes hangen weer uitnodigend aan de bomen omdat in mei volgens het spreekwoord alle vogels hun ei kwijt moeten.

Regenachtig vandaag. Wanneer ik denk dat het een wat langere tijd droog is, doe ik mijn jas aan voor een stevige wandeling over het Orvelterveld. Maar goed en wel buiten vallen de eerste druppels. Doorlopen of omkeren? Ik kies voor het laatste, en maak mezelf daarom een verwijt vanwege mijn weersafhankelijkheid.

Maar een uur later zijn de weergoden me beter gezind, een blauwe lucht kondigt een paar droge uren aan. In de straat zie ik ook enkele toeristen, zonder paraplu, dus dat is een goed teken.

Op één van de gezellige terrasjes bestel ik een latte machiato. Ik kijk hoe de bomen hun tere groene blaadjes vormen. Iedere dag een stukje meer. Wie het volgt verwondert zich, wie het niet opmerkt ontgaat het seizoen. Het glipt door de tijd heen. Ter bevestiging van mijn lentegemijmer hoor ik lammetjes mekkeren in de schaapstal, de moeder zal het geluid herkennen en weten dat het voedingstijd is.

Niet lang daarna komen er meer mensen die even willen rusten en genieten van Drentse koffie met koek. Een groepje dames die een dagje uit zijn nestelt zich gezellig met het gezicht naar de zon gekeerd. Ik raak in gesprek met de begeleidster van de groep die ook zicht houdt op de dames die minder goed ter been zijn. Ze vertelt mij hoe het verleden bij haar terugkeert als ze de oude werktuigen in de boerderijen ziet. Over het toch wel harde leven van werken, opbouw en doorgaan. Zelf moest ze meewerken achter de dorsmachine. Haar gezicht wordt jong en dromerig als ze verder vertelt over zaai en oogsttijd. Ik ben niet meer alleen de luisteraar, ook de andere dames spitsen hun oren, want ook zij kennen de tijden die hier in Orvelte zo levensecht herleven.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Ik herken hun verhalen, ik ben een boerendochter en vertrouwt met het seizoen en seizoengebonden arbeid. Als één van de dames vertelt wat ze zag in het kachelmuseum en haar herinnering aan vroeger, over hoe achter de micaruitjes van de kachel in de winter de vlammen rood gloeiden, voel ik nog de warme wangen van oma's duveltje, zo noemde oma haar kachel. Wanneer ik de dames vertel dat ik in Orvelte woon zegt de begeleidster: "Ik heb wel een tip voor jullie. Het zou fijn zijn als er een egaal pad kwam voor rolstoelers en rollators. Want het oudere publiek komt graag hierheen maar die hobbelkeien doen pijn als je in de rolstoel zit en ik duw me het apezuur."

Ik beloof dat ik de tip door zal geven en wie weet is er over een poosje een prachtig pad voor rolstoelzitters.

Inmiddels is het stralend weer en ik vervolg mijn tocht naar het pad van Knorretje, waar mijn kleinkinderen al jaren heen willen als ze op bezoek zijn. Voor hen geen Orvelte zonder Knorretje. Voor hen blijft het Knorretje.